

efter Regjeringens Forslag skulde indbringes. Maaſte det ærede 9de kongevalgte Medlem privat vil indbringe Regjeringens Forslag eller muligvis har han faaet Regjeringens Løfte om, at den paany vil indbringe Forslaget her i Thinget, det veed jeg ikke. Der var imidlertid ikke Noget i den høitærede Conſeilspræsidents Udtalelser, der gav Anledning til at tro paa, at der mellem det ærede Medlem og Regjeringen i ſaa Henſeende beſtaar nogen Aftale. Jeg kunde derfor ønske at faae at vide af det ærede 9de kongevalgte Medlem, hvorledes han har tænkt ſig ſit Forslag værſtat, hvorledes han har tænkt ſig dette Lovforslag lagt til Side og Regjeringens indſat i Stedet for. Jeg kan ikke ret tænke mig det værſtat paa anden Maade end ved at ændre dette Forslag i Overensſtemmeſe med Regjeringens; men ſaa nødes man jo virkelig til at forhandle det Forslag, ſom her ligger for. Jeg ſkal imidlertid ikke komme nærmere ind derpaa, men jeg forventer, at det ærede 9de kongevalgte Medlem, hvis han finder Anledning til at udtale ſig igjen, nærmere vil veilede os med Henſyn til den Fremgangsmaade, ſom i ſaa Henſeende ſkal anvendes. — Det ærede Medlem var desuden noget utilfreds med, at Forslaget kom ſaa ſent herover, og tilføiede, at der var aldeles ingen Grund til, at det ſkulde komme ſaa ſent i Mar. Thi, ſagde han, det Hele, der var gjort ved det i det andet Thing, var, at der var indſat en Linie hiſt og en Linie her i Betænkningen, men iøvrigt var det kun Regjeringens Breve og Forslag, ſom vare aftrykte. Jeg ſkal dog ikke undlade at henlede det ærede kongevalgte Medlems Opmærksomhed paa, at der ved 3die Behandling i Folkethinget var fremsat ikke mindre end 189 Endringsforslag af den høitærede Regjering, og bagved diſſe 189 Endringer, i alt Tald bag mange af dem, ligger der meget betydelige Realiteter, Realiteter af flere Hundrede Tuſinde Kroner. Jeg vil dog henlede det ærede kongevalgte Medlems Opmærksomhed paa, at det ſlet ikke er ſaa let, ſom han tror, at behandle flere Millioner Kroners Værbi, der ſkal dog nogen Overveielſe til. Ved 2den Behandling forelaa der ikke mindre end henved 300 Endringsforslag. Det er jo, ſom da ogſaa alle vide, der have haft Noget med finantsſtelle Sager at gjøre, ſaaledes, at den Slags store

Spørgsmaal ganſte viſt ikke ere gjorte af i en Gaandevending. Dertil kommer, hvad jeg ſkal henlede baade den ærede første Talers (Schlegel) — ogſaa han var jo meget utilfreds med, at Forslaget kommer ſaa ſent — og det ærede 9de kongevalgte Medlems Opmærksomhed paa — at der jo tillige ligger i det andet Thing et meget righoldigt Lovſtof, et Lovſtof, ſom jo mange Gange overſtiger, hvad vi her i Thinget behandle. Maaſte maatte jeg ogſaa tillige ſamtidig dermed bemærke, at naar vi have haft en temmelig vigtig og vidtløftig Sag for, er den jo heller ikke bleven endt paa nogle Dage; den har ogſaa taget ſin Tid, ſom vi have ſet i Mar, da vi have faaet forelagt Forslag af temmelig megen Vigtighed. Jeg tænker her paa de ſociale Forslag, ſom bleve forelagte i Begyndelſen af Samlingen. Det være langt fra mig at udkaſte nogensomhelſt Dadel derfor; jeg erkjender, at de trænge til en ſaa indgaaende Behandling, at det er Noget, der ikke er gjort i en Snarhed, men det Samme, ſiger jeg, gjælder overfor dette Finantslovsforslag. Forøvrigt vil det af det Foredrag, jeg agter at holde, fremgaa, hvilke vigtige Ting der have tidligere været under Forhandling, og hvilke ſtore Forhøielſer, der ere komne paa mange Poſter. Det vil da erkjendes, at man har haft mange indgaaende Overveielſer og Konferencer med Miniſteren, ikke een, men flere Gange, inden Beſlutning har kunnet tages. At Alt dette maatte tage Tid, kan man ſige ſig ſelv — om det maaſte kunde være gjort i kortere Tid er jo muligt; det ſkal jeg ikke komme ind paa. Jeg kunde paa en Maade ogſaa ønske, at der, forſaa vidt man vil en virkelig Overenskomſt mellem Thingene, var noget længere Tid. Men jeg ſkal dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at ganſke uden Skyld kan dette ærede Thing ikke ſiges at være, naar Tiden er bleven ſaa kort, idet jeg ſkal erindre om, hvad der ſete i 1885 den Gang Miniſteriet forelagde en midlertidig Finantsloov i en Form, om hvilken et høitæret Medlem her i Thinget erklærede, at den var en konſtitutionel Umulighed. Da man alſaa tog Afſtand fra eller rettere drøbte den gamle Form for midlertidige Finantslove, ſom havde beſtaaet i ſaa mange Mar, da affar man jo i Virkeligheden Udveien til at faae den tilbørlige Tid